USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **W. A. N. H.**, t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, Tis u Blatna, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 12. 2016, č. j. OAM-1953/DS-PR-P12-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 3. 2017, č. j. 60Az 3/2017 – 99,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichovi Lechovskému, advokátovi se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4114 Kč**, která je splatná **do 60 dnů** od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a rozhodnutí žalovaného

[1] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 8. 3. 2017, č. j. 60Az 3/2017 – 99, zamítl žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí ze dne 13. 12. 2016, č. j. OAM-1953/DS-PR-P12-2016, jímž žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany byla nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Uvedeným rozhodnutím žalovaný též vyslovil, že státem příslušným k posouzení podané žádosti žalobce je ve smyslu čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetího státu nebo osobou bez

státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“), Bulharská republika (dále jen „Bulharsko“).

[2] Krajský soud uvedl, že žalovaný dospěl ke svému závěru ohledně výše uvedeného příslušného státu tak, že posoudil situaci žalobce a zjistil, že žádné z kritérií pro stanovení příslušného členského státu k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu čl. 8 - 15 nařízení Dublin III není uplatnitelné.

[3] Co se týče konkrétně čl. 8 nařízení Dublin III, krajský soud na základě rozhodnutí žalovaného a v kontextu správního spisu shledal, že žalovaný dospěl ke správnému závěru, že žalobce není nezletilým, a proto se na něj tento článek nevztahuje.

[4] Podle otisku prstů žalobce ze systému EURODAC žalovaný zjistil, že žalobce podal po vstupu na území členských států EU dne 12. 8. 2016 žádost o mezinárodní ochranu v Bulharsku. Žalovaný proto dle krajského soudu správně vyšel z čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, stanovujícího, že k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu je příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Bulharsko uznalo příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a svou akceptaci žalovanému oznámilo dne 9. 12. 2016.

[5] Krajský soud se také ztotožnil se závěrem žalovaného, že v dané době neexistovaly v Bulharsku systémové nedostatky, které by znemožňovaly předání žalobce, a zároveň uvedl, že žalovaný se dostatečně vypořádal s individuální situací žalobce a správně vyhodnotil, že žalobce nespadá do skupiny tzv. zranitelných osob.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného k ní

[6] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[7] Stěžovatel konstatoval, že jeho kasační stížnost je přijatelná s ohledem na zřejmou nepřezkoumatelnost rozsudku, v němž se krajský soud vůbec nijak nevypořádal s jednou ze zásadních žalobních námitek týkající se vady, která mohla mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. K tomu odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 260/2016 – 40.

[8] Konkrétně k námitce nepřezkoumatelnosti stěžovatel uvedl, že krajský soud se nevypořádal s námitkou týkající se rozporu předání stěžovatele do Bulharska s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Dle stěžovatele existují v bulharském azylovém řízení systémové nedostatky spočívající v neschopnosti zabezpečit řádný průběh azylového řízení. Ačkoliv stěžovatel ve své žalobě namítal celou řadu konkrétních skutkových výtek vůči procesním faktorům bulharského azylového řízení a vůči materiálním podmínkám žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, krajský soud předmětnou námitku dezinterpretoval a skutkovými žalobními námitkami se vůbec nezabýval.

[9] Stěžovatel odkázal na čl. 27 odst. 1 nařízení Dublin III, k němuž uvedl, že krajský soud rezignoval na svou povinnost na základě žalobního návrhu provést přezkum zjištěného skutkového stavu alespoň v mezích žalobních tvrzení, a proto je jeho rozsudek

nepřezkoumatelný a nemůže obstát. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své rozhodnutí a obsah správního spisu, přičemž uvedl, že žádná z námitek stěžovatele neprokazuje, že by v průběhu své činnosti žalovaný porušil některé z ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. V rozhodnutí se podrobně zabýval nejen obecnou přípustností transferů do Bulharska (z hlediska možnosti systémových nedostatků v azylovém řízení a podmínek přijetí žadatelů v této zemi), ale i přípustností transferu v konkrétním případě stěžovatele (s ohledem na posledně vydané stanovisko Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky z dubna 2014), a to na stranách 4 až 6.

[11] K problematice systémových nedostatků doplnil, že neexistuje žádné rozhodnutí závazné pro členské státy EU ani žádný dokument Rady Evropy, který by jednoznačně systémové nedostatky v řízení o mezinárodní ochraně v Bulharsku deklaroval a který by stanovil pro členské státy EU povinnost pozastavit obecně navracení žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska.

[12] Stěžovatel dne 6. 12. 2016 sdělil žalovanému, že ubytování v bulharských azylových zařízeních, do nichž byl umístěn, hodnotí jako normální. Bulharsko se dle svého vlastního vyjádření rozhodl opustit, jelikož se chtěl dostat dál na západ, konkrétně do Itálie, kde má své kamarády a bratrance. Za skutečnost, která mu brání vrátit se do Bulharska, označil svou obavu z afghánských a paštúnských běženců a to, že už utratil spoustu peněz, aby se dostal až sem a že už mu nezbyly peníze na to, aby se pak znovu dostával z Bulharska do Itálie. Žalovaný k uvedenému podotkl, že lidsky rozumí snaze stěžovatele nebýt navrácen do Bulharska, cílem dublinského systému však není dát žadatelům o mezinárodní ochranu možnost volně si vybrat k podání žádosti o mezinárodní ochranu ekonomicky nejvyspělejší země dublinského systému či země, v nichž je dle názoru žadatelů nejrychlejší azylové řízení, a na cestě do cílového státu naopak „obejít“ země ekonomicky nejslabší. Cílem dublinského systému je racionalizace posuzování žádostí o mezinárodní ochranu, zabránění zahlcení systému povinnostmi státních orgánů zabývat se několika násobnými žádostmi podanými stejným žadatelem a zvýšení právní jistoty, pokud jde o určení státu odpovědného za posouzení žádosti. Přestože je zřejmé, že standard, který Bulharsko poskytuje žadatelům o mezinárodní ochranu, je z důvodů ekonomické situace v této zemi nižší, než je standard v jiných zemích, nejedná se o takové nedostatky, které by obecně a automaticky vylučovaly převod všech žadatelů o mezinárodní ochranu do Bulharska z důvodu hrozícího rizika nelidského nebo ponižujícího zacházení dle čl. 4 Listiny základních práv EU nebo čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva o lidských právech“).

[13] V konkrétním případě stěžovatele také dle žalovaného nešlo odhlédnout od skutečnosti, že nebyl posouzen jako tzv. zranitelná osoba. Stěžovatel je mladým, ale dospělým mužem, který nemá v současné době na území EU žádné rodinné závazky, je v dobrém zdravotním stavu a svou vlast opustil, neboť v Pákistánu neměl možnost si sehnat práci. Rozhodl se proto vydat se do Itálie, v níž je údajně rychlé azylové řízení. Po vyřízení azylu by si chtěl stěžovatel najít v Itálii práci, žít zde a později se vrátit do své

vlasti. Žalovaný nezjistil žádné objektivní a aktuální informace, které by v případě transferu stěžovatele do Bulharska potvrzovaly jakékoliv riziko ve smyslu porušování mezinárodních závazků (čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Bulharskem, jde-li o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[15] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

[16] Stěžovatel k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti uvedl pouze to, že se krajský soud nevypořádal s námitkou ohledně rozporu jeho předání do Bulharska s čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, resp. s konkrétními výtkami k bulharskému azylovému řízení a k podmínkám přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku, které dle jeho názoru zakládají takové systémové nedostatky v bulharském azylovém řízení, že předání do Bulharska je nepřípustné.

[17] Nejvyšší správní soud na úvod připomíná, že jak plyne z jeho setrvalé judikatury (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70), řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a

kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku soudu. Je proto odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42).

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud se se žalobní námitkou stěžovatele spočívající v požadavku přezkoumání systémových nedostatků v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Bulharsku vypořádal na straně 11 svého rozsudku. Konkrétně uvedl, že *„[s]oud zjistil, že formulace systémových nedostatků, jak je uvedena v žalobě, odpovídá znění zprávy AIDA Country Report: Bulgaria z října 2015, jejímž autorem je Bulharský helsinský výbor, konkrétně jejím str. 11-13. Ačkoliv si je soud vědom, že mezinárodní nevládní organizace upozorňují na situaci žadatelů o azyl v Bulharsku a na podmínky, jež panují v uprchlických centrech, přisvědčil žalovanému v tom, že v současné době neexistuje závazné stanovisko či rozhodnutí (ať již Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Soudního dvora Evropské unie nebo jejích jiných orgánů, nebo Evropského soudu pro lidská práva), které by státy vyzývalo k tomu, aby žadatele o azyl do Bulharska nepřemisťovaly.“*

[19] Tedy ačkoliv se krajský soud podrobně nevypořádal s jednotlivými výtkami vznesenými stěžovatelem (např. ohledně nedostatku tlumočníků, nedostatečné právní pomoci, nedostatečných materiálních podmínek žadatelů o azyl a absence podpory integrace azylantů v Bulharsku), ale vyjádřil se k nim jako k jednomu komplexu námitek, pouze stručně a na samé hranici přezkoumatelnosti, nelze přisvědčit stěžovateli, že se s námitkou ohledně systémových nedostatků azylového systému v Bulharsku nevypořádal. Krajský soud nerozporoval výhrady nevládních organizací uvedené stěžovatelem, ale nepřisvědčil stěžovateli, že by situace v Bulharsku byla taková, že by odpovídala systémovým nedostatkům ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, a tedy že by nebylo možno stěžovatele do Bulharska předat.

[20] Stěžovatel ve své kasační stížnosti neuvádí nic, co by tento závěr krajského soudu mohlo relevantně zpochybnit. Je přitom zřejmé, že samotný obecně nižší standard humanitární ochrany a životních podmínek, v nichž se žadatelé v Bulharsku nacházejí (ve srovnání s nejvyspělejšími a nejbohatšími zeměmi EU), v žádném případě nezakládá systémové nedostatky. Jeho jednotlivé rysy, jak byly stěžovatelem zmíněny a jak jsou popisovány ve zprávách některých organizací zabývajících se uprchlíky, neukazují na systémové nedostatky, nýbrž na výše zmíněný obecně v rámci měřítek prostoru EU nižší, avšak stále ještě bohatě dostačující standard humanitární ochrany žadatelů o mezinárodní ochranu. Proto je třeba považovat rozsudek krajského soudu za přezkoumatelný, odpovídající v tomto ohledu požadavkům setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[1] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost stěžovatele nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

[21] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[22] Usnesením krajského soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 60 Az 3/2017 – 12, byl stěžovateli ustanoven zástupcem Mgr. Jindřich Lechovský, advokát se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10. Zástupci, který byl stěžovateli ustanoven soudem, náleží mimosmluvní odměna a hotové výdaje, které v tomto případě platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Zástupce provedl v řízení před Nejvyšším správním soudem jeden úkon právní služby, a to písemné podání soudu ve věci samé ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, kterým bylo podání kasační stížnosti. Za jeden úkon právní služby náleží odměna ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu a dále 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož je ustanovený zástupce registrovaným plátcem DPH, zvýšil soud přiznanou odměnu o částku 714 Kč, která odpovídá 21% sazbě této daně. Částka v celkové výši 4114 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu